

TURCZI ISTVÁN

Vers FC: a kezdő tizenegy

„e kávéházi szegleten”

J. A.

Vagy álom, vagy film, de kinn vannak ők a zöld gyepen,
A kezdőrúgást buzdítás kíséri, hajrá, nincs többé félelem.

Transzparenssek, zászlók, ritmusra rázkódik a katlan,
Zúg a tömeg, tapsol, nekem kezdettől felfoghatatlan

Mennyi erő, szépség! Hiába jöttek a csehszlovákok,
Hiába talált fogást az untig emlegetett magyar átok,

Ők maradtak, győztek és Irapuatót messzire hagyva
Egyetlen szavukra a Föld is pattog mint a labda

Velük nőttem fel ragaszkodásban, buta gyűlöletben,
Ők az én örök és megbonthatatlan kezdő tizenegyem.

A kapuban Balassi Bálint a védőket egyre hajtja-űzi,
Az ellenfél skalpját békeidőben büszke zászlajára tűzi.

Arany söpröget; mindig megfelelő poszton áll,
Higgadsága okát fedje mély balladai homály.

Előtte Ady és Petőfi, ki más, a két szélsőhátvéd,
S ha bármelyikük netán (kizárt!) apróbb hibát vét,

A védelem tengelyében ott süvölt rettenetes Milán,
Mellette füstbe ment terv átjutni a tű fokán.

A középpályás sor rég összeszokott, harcedzett triász:
A két Mihály mellett megvillan vitézül a titkos ász,

Berzsenyi, ki „sok Charybdis közt, sok ezer veszélyben”
Termetéhez képest fürgén osztogat s ez nem kis érdem.

Csatárokról jót vagy semmit: ők az aranylábú gyerekek,
Nyugatos iskolán nevelkedett csillagok, vita itt nem lehet.

Babits a kapitány, gólzsák és kiművelt labdafenomén,
Ily' kevés születik e zuhanáshoz szokott szürke sártekén.

Jobbszélen Kosztolányi dekázik s rúg számolatlan gólokat;
Kedvére cselezget, trükköz, több stílust váltogat.

A két mesternek középen büszke franzstadti géniusz segít,
Egy fejesgólért cserébe adná bőrkötés nélküli Összesverseit.

Vagy álom ez, vagy film, kinn vannak mind a zöld gyepen,
Együtt a sosem-volt-nagy-csapat, az egyszeri, a végtelen.

Labdába persze más is rúg, jól tudom, *e kávéházi szegleten*,
Mert itt írtam ezt a verset, a Vian nevű zajos, pesti mű helyen,

(de ne tovább: a többi már úgylis futball- és verstörténelem.)

